

Архимандрит Др Симеон Светониколајевски

ЖИТИЈЕ СВ. ПЕТРА НОВОКАЛЕНИЌКОГ

АПОСТОЛ НА ЧЕТИРИ КОНТИНЕНТА

Бризбен 2024.

Архимандрит Др Симеон Светониколајевски

**ЖИТИЈЕ
СВ. ПЕТРА НОВОКАЛЕНИЋКОГ**

**АПОСТОЛ НА
ЧЕТИРИ КОНТИНЕНТА**

Бризбен 2024.

**СЛОБОДНА СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА
ЕПАРХИЈА АУСТРАЛИЈСКО-НОВОЗЕЛАНДСКА
СВЕТНИКОЛАЈЕВСКИ МАНАСТИР**

Ово издање је штампано са благословом

**Првојерарха
Слободне Српске Православне Цркве
Његовог Преосвештенства Епископа
Аустралијско-новозеландског
г.г. Христифора**

Аутор:

**Игуман Светониколајевског манастира
Његово Високопреподобје
Архимандрит Др Симеон**

Ко-аутор:

Г. Модест (Христофор Јаков Харис)

РАНИ ЖИВОТ ЕПИСКОПА ПЕТРА

Епископ Петар (Банкеровић) је рођен од оца Илије и мајке Босиљке Банкеровић 1925. године у Сплиту, у Краљевини Југославији, где је био стациониран његов отац, високи војни официр у Краљевој елитној гарди – Пуковник Жандармерије. Отац Петра Банкеровића је рођен у Врању од оца Милана и мајке Милке, рођене Рогић, потомка војводе Петра Добрњца. Петар се због очевих обавеза школовао у Новом Саду, Цетињу и Београду.

Илија Банкеровић

Босиљка Банкеровић

Милка Банкеровић

Петар Банкеровић
10 година

Петар држи мандију
Патријарху Српском Варнави
на Цетињу 1936.

У Гимназији га је наставница оборила на матурском испиту за Велику матуру, јер се није слагала са Петровим васпитањем и погледима на свет. Пошто је куминизам у то време већ узео маха. Сметала су јој његова националистичка и верска осећања. Касније је морао поново да полаже испит, али је његова судбина била запечаћена. Није могао да упише факултет. После гимназије, почео је да ради разне послове, углавном у Београду. Перица, како су га укућани звали, је дуго тражио смисао и сврху за себе. Време је проводио у читању православне верске литературе. У то време је чуо проповед архимандрита Др. Андреја Фрушића, (касније епископа Бањалучког, а затим Сремског) на служби у Београду 1951. Та беседа и познанство са архимандритом Андрејем је променила живот младог Петра.

Епископ Андреј (Фрушић)

Беседе архимандрита Андреја су подигле младог Перицу и испуниле га надом, усмерењем и осећајем сврхе. После више беседа и разговора, о. Андреј шаље младог Петра у манастир Јошаницу код Јагодине. У манастиру Јошаници се срео са својим другим духовним оцем, познатим подвижником схи-архимандритом Христофором и ту постао искушеник.

Одатле је, по послушању отишао у манастир Горњак, који је био у рушевинама. Учествојући у обнови манастира, Петар се упознаје и постаје нераздвојни пријатељ са Василијем Вејновићем, касније Епископом Западноевропским Слободне Српске Православне Цркве.

Схи-архимандрит Христофор
Игуман манастира Јошанице

После обнове манастира Горњака, Петра су послали у манастир Високе Дечане на Косову, где упознаје свог трећег духовног оца архимандрита Теодосија (Мелника), који је био келејник и лични секретар Његовог Високопреосвештенства митрополита Антонија (Храповицког) (Сада св. Антонија, канонизованог у Руској Православној Заграничној Цркви), веома поштованог руског јерарха међу Србима и у целом православном свету. Митрополит Антоније је био вођа Руске Цркве у изгнанству и оснивач Руске Православне Заграничне Цркве. Мудрост и искуство које је о. Теодосије стекао кроз године проведене са митрополитом Антонијем, радо и отвореног срца је преносио свом духовном чеду Петру. Отац Теодосије је био саосећајан човек који је био веома приземан, скроман и мудар и уобличио је младог Петра у оно што је касније постао. Петар је, да би што боље изучавао дела митрополита Антонија и других руских светитеља, чије је књиге добијао од оца Теодосија, научио Руски језик, којим се и касније много служио. Отац Теодосије је имао веома значајну улогу у Петровом духовном развоју. Он је видео у Петру неугасиву љубав према Богу и монаштву. Отац Теодосије је замонашио Петра по чину расе и камилавке у манастиру Високим Дечанима 23. новембра 1953. године, давши му на монашењу његово крштено име, а по св. апостолу Петру, прорекавши тиме да ће живот монаха Петра бити препун искушења и да ће путовати и обилазити многе земље проповедајући живу науку Христову.

Монах Петар

Монах Петар са својим духовником
Игуманом Дечанским Теодосијем (Мелником)

У априлу следеће године, 1954. на Цветну недељу - празник Уласка Господа нашег Исуса Христа у Јерусалим, монах Петар је рукоположен у чин јерођакона, руком Његовог Преосвештенства блажене успомене Епископа Рашко-призренског Владимира (Рајића) у Саборном храму у Призрену. У чин јеромонаха је рукоположен руком владике Владимира 17. октобра 1954. године, на празник св. Стефана Штиљановића Деспота Српског, у Руској цркви Свете Тројице у Београду.

Рукоположење оца Петра у јеромонаха

Духовни живот оца Петра је добио неочекивани преокрет 1955. Године. Његова побожна и племенита душа није могла да поднесе нападе и скрнављења Српских цркава и манастира од стране безбожничке комунистичке власти. Дубоко узнемирен нападом владе на Цркву, он и његов духовни отац дечански игуман, отац Теодосије, планирали су да побегну уз помоћ архимандрита Андреја (Фрушића). Отац Петар је најпре отишао из Југославије у Францус-

ку, Париз, где се убрзо, уз помоћ и познанства архимандрита Андреја уписао на Богословски институт Светог Сергија. Нажалост, духовник оца Петра, архимандрит Теодосије, је умро пре него што је успео да напусти Југославију.

У Паризу је јеромонах Петар срео свог четвртог духовног оца и исповедника, архиепископа Јована (Максимовића), (сада свети Јован Шангајски), који је помогао оцу Петру да боље разуме, не само свој монашки позив, већ и позив на исповедништво, мисионарење и ширење Хришћанске вере у свету. Архиепископ Јован је оставио, вероватно најдубљи траг у животу оца Петра. Кроз његова предавања и разговоре, отац Петар се упознао са стањем Православља на западу. Како људи прихватају Православље и како прелазе у Православље из Римокатолицизма и Протестантизма. Посебно се упознаје са Православљем западног обреда, о коме је Архиепископ Јован често говорио. За време боравка у Француској, отац Петар усавршава и Француски језик. Тако да поред Српског и Италијанског, који је научио у детињству, живећи у Сплиту, отац Петар говори течно и Руски и Француски језик.

Архиепископ Јован (Максимовић)
Св. Јован Шангајски

Отац Петар у Лесновском
манастиру у Француској

Године 1957. отац Петар је, уз помоћ свог пријатеља из манастира Високих Дечана, адвоката Ивана Мијаиловића Цапа, отишао у САД, где се уписује на Духовну Академију Светог Владимира у Њујорку, где дипломира 1961. године. Током свог боравка у САД, пети духовник оца Петра је био отац Андреј, јеромонах у манастиру Ново Дивеево у Спринг Валлеи-у, а касније епископ у Руској цркви.

Отац Андреј (лево) и отац Петар

Познанство са митрополитом Леонтијем (Туркевичем) је такође допринело занимању оца Петра за Руску Богословску мисао.

Отац Александар Шмеман, Отац Петар Банеровић, отац Петар Сајама, митрополит Владимир и отац Томас Хопко

Након завршене Духовне Академије Светог Владимира у Њујорку, нови живот оца Петра у Америци постао је мозаик места. Провео је годину дана на Аљасци на острву Светог Павла као парох међу староседеоцима инуитима.

Отац Петар на Аљасци

По повратку са Аљаске, долази у стару српску епархију 1962. године код епископа Дионисија. У време безбожних напада на Његово Преосвештенство блажене успомене Епископа Дионисија, од стране комунистичке власти, због чувања Српске Цркве непоробљеном у дијаспори, отац Петар одлучно стаје уз свог епископа. Напади комунистичког режима из Југославије, а и Архијерејског Синода Српске Православне Цркве, који је у ропству Комунистичке Партије Југославије, постају безскрупулозни после демонстрација које је предводио Епископ Дионисије испред Беле Куће у Вашингтону, за време посете Тита, америчком председнику Џону Кенедију. По наредбама Верске Комисије у Југославији, Синод Српске Православне Цркве смењује епископа Дионисија са катедре епархије Америчко-канадске и арондира епархију на три дела. Десети Црквено-народни Сабор Епархије Америчко-канадске, одбија да прихвати одлуке Синода и проглашава неважећим одлуке наметнуте од стране Верске Комисије преко Синода. Његово Краљевско Височанство Краљ Петар Други, одмах стаје на страну епископа Дионисија и позива све Србе у дијаспори да подрже Слободну Српску Православну Цркву.

Отац Петар у манастиру св. Саве у Либертвилу

Остајући непромењиво уз епископа Дионисија, отац Петар бива послат да окупи, подржи и да нову снагу родољубима у парохијама које су остале уз епископа Дионисија. Неупоредива већина тадашњих Српских Црквено-школских Општина је одбила одлуке Синода Српске Православне Цркве и остала уз епископа Дионисија. Отац Петар је служио у Галвестону и Акрону. Затим га, по потреби

службе Епископ Дионисије премешта на парохију у Гери, Индијана, на Спасовдан 2. јуна 1963. године.

Отац Петар са Александром Толстој
Ћерком Лава Николајевича Толстоја

Црквено-школска Општина у Гери је постојала, тада већ скоро 50 година и била је добро успостављена и организована. Претходни пароси на парохији св. Саве су створили и оставили добру основу и богат парохијски живот. Отац Петар је открио да је наследио једну сложну и јединствену заједницу. О Парохији у Гери, отац Петар је увек волео да говори као о „Славној Српској Бунтовној Гери“. Мислећи при том да је парохија увек у успону и да се труди да прошири свој рад на што више поља. Када је отац Петар стигао, затекао је парохију са 70 породица. Сви су нестрпљиво чекали да виде, упознају и погледају у очи. Од самог почетка су сви били одушевљени његовом личношћу и за кратко време запленио је народ својим смирење, искреношћу, несебичношћу, љубављу и бригом о повереним му душама. Његово залагање и старање о парохијанима је на прави начин показивало његову христологију. Сви парохијани су једногласно тражили да отац Петар остане њихов парох.

Од 1963-68, отац Петар је досегнуо до свих – рођених у Америци, политичких емиграната из Другог светског рата, старих и младима. Био је идеалиста, имао је само 43 године. Добро је сарађивао са омладинским Црквено-школским одбором на челу са Николом Севером. Пробудио је одушевење у народу објашњавајући им веру

православну, свакоме на његовом нивоу и његовим речником. Људи су слушали његове беседе у недељне и празничне дане. Долазили су са раних страна да би слушали беседе оца Петра. Сви су видели колико оцу Петру значи вера у Бога и како он своју веру живи сваког дана.. Био је бескомпромисан када је реч о Цркви, Светим Канонима и правилима, али у исто време је имао разумевања када је реч о индивидуалној души. Упознавао је људе, било да су сељак из Црне Горе, радник у челичани, млади студент или стари црквени кувар. Учинио је да се сви осећају добродошли у Цркви и свима је био потпуно доступан. Свако је увек могао да се обрати оцу Петру за помоћ. Неколико пута недељно неко наврати у црквену канцеларију да затражи помоћ да попуни молбу за посао или држављанство. Отац Петар је помагао онима који нису владали енглеским језиком да реше административна питања, било у банци, пошти, полицији и било где другде.

Отац Петар је представљао Христа на најљудскији начин: бринући се и сагледавајући потребе свог народа. Гајио је дубоко смирење и помирљивост, тако је могао да окупи све у црквеној заједници — као породицу. Кроз приче које је причао и објашњавајући веру, отварао је својој духовној деци један потпуно нови свет, један начин живота који је до тада био скривен од њих, живот у Христу и кроз Христа. Учећи људе важности молитве и редовног литургијског живота, они су кроз оца Петра пронашли скривени живот.

Током недеље у црквеној канцеларији, формирала се још једна породица – ужи круг људи који су долазили да би помагали оцу Петру и да би га слушали. Отац Петар је био ведар и волео је шалу. Људи су се поред њега осећали слободним, растерећеним и одлазили својим кућама носећи са собом део тог осећања. Било је ту и дугих филозофских разговора, теолошких тема, народних обичаја, српске и светске историје, али је свака реч била одмерена и у складу са Јеванђељем Христовим. Наравно, отац Петар је имао и по којег критичара, али сви људи су гајили љубав према њему.

На празник св. великомученика Стефана Краља Српског, 24. новембра 1964. године, на Светој Архијерејској Литургији, приликом посете Његовог Преосвештенства Епископа Иринеја (Ковачевића), поводом прославе педесет година од оснивања

Црквено-школске Општине у Гери, отац Петар је узведен у достојанство игумана.

Отац Петар је волео децу. Једног лета је довео троје деце својих парохијана инуита са Аљаске у дејџи камп у манастиру Либертвилу, а затим их је довео и да посете његову парохију у Гери. Отац Петар је предавао годинама у српској школи. То је био мали разред, али многа деца из те групе су, када су одрасли, наставили да служе својој Цркви. Многи од њих су били касније на истакнутим позицијама

као што су Милан Ајдер, председник Црквено-школске Општине у Гери. (и његове сестре Драгица и Јелена); Дороти Мулин Пауновић са својим братом Петром, кустос српског музеја, Сами Рокнић, црквени финансијски секретар, (и његове сестре Надин и Нанци); Љубиша Миличић, правни саветник Епархије Америчко-канадске. Отац Петар је радио са том децом и себе улагао у њихово образовање, васпитање и пре свега духовно узрастање. Проводећи време са њима на настави, отац Петар се смејао са њима, задиркивао их, грдио их, а они су понекад били непослушни и несташни, али су знали да их је очински волео и то су осећали. Зато су увек трчали до њега и били око њега, показујући искрену љубав деце према духовном родитељу.

"С'Е АЗЪ
И ДЪТИ,
ЯЖЕ МИ
ДАДЪ БОГЪ"

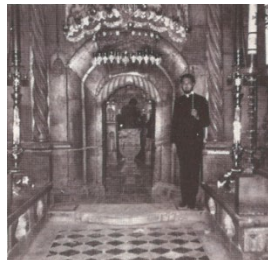
Отац Петар је увео праксу да се једном месечно Света Литургија служи на енглеском језику, за оне који су прешли у Православље, а нису били српског порекла. Преместио је термин часова веронауке, који су се раније одржавали недељом, у суботу, забринут да деца не учествују довољно у Светој Литургији. Био је веома евхаристијски настројен, увек наглашавајући потребу за литургијским животом сваког парохијанина.

Поред радости, у парохији је било и несрећних догађаја – омладина страдала у несрећама или у насиљу, било је разорених бракова, тешких болести – парохија је заиста била живи организам Цркве и сви су учествовали у радости, жалости и болу других. За све њих, отац Петар је постао, на неки начин, стена којој су се сви окренули. Он је био неко које има спремну реч утехе, користан савет или речи

похвале и честитања за свакога. Познавао је своје парохијане, редовно је обилазио оне који су се налазили на лечењу у болницама, као и оне који су били осуђени и служили своју казну у затворима.

Често су људи описивали оца Петра као оличење православног хришћанина: саосећајан, скроман, учен, побожан и са тако суптилним смислом за хумор, који се никада није удаљавао од своје пастве. Епископ Василије (Вејновић), његов стари пријатељ из манастира Горњака и манастира Високих Дечана, рекао је: „Отац Петар је био тихи духовни подвижник, мирољубив и смеран монах и горући молитвеник пред Господом.“

По благослову Његовог Преосвештенства Епископа Америчко-канадског Дионисија, игуман Петар је био у пратњи Његовог Преосвештенства Епископа Иринеја приликом ходочашћа у Јерусалим и Свету Земљу о Васкрсу 1968. године. У Јерусалиму је отац Петар узведен у чин архимандрита од стране Епископа Иринеја.

Митрополит Иринеј, Архиепископ и Премијер Кипра Макариос и
Архимандрит Петар

НАПАД НА АРХИМАНДРИТА ПЕТРА

Живот је текао редовним током у парохији св. Саве у Гери тих шездесетих година прошлог века, све до тог кобног 14. новембра 1968. Био је четвртак – празник св. Козме и Дамјана, светих лекара душе и тела. Тог дана архимандрит Петар је отишао на аеродром да преузме неке црквене предмете из Грчке. Увек се бринуо о улепшавању Цркве. Вратио се предвече уморан. Кратко је разговарао са црквеним домаром. Рекао је: "Стално сам у покрету, с једног места на друго... Желим да раније одем на починак." Пожелели су лаку ноћ међусобно. Међутим, архимандрит Петар се није одмах повукао. Сетио се да су претходне недеље врата црквене сале остала отворена. Зато је изашао да провери да ли су закључана. Врата ходника, који води у црквену салу су била око три метра од капије црквеног имања, која је водила на улицу. Док је проверавао врата, зауставио се аутомобил, из којег је изашло шесторо Афро-Американаца и започели изненадни напад на архимандрита Петра у црквеном дворишту. Биле су две жене и четири мушкарца. Ова немилосрдна банда га је бесмислено, жестоко претукла оловним цевима и бејзбол палицом и отела му капут и 2 долара ситниша које је има код себе. Мучки пребијен и остављен полу-мртав. Напад је описан као покушај пљачке, али пошто је сав плен нападача био 2\$, које је отац Петар имао код себе, истражне власти су се запитале да не постоји можда други скривени повод за напад. Из докумената са саслушања разбојника, које је полиција успела да ухапси, сазнајемо да је та група Афричко-америчких наркомана, била плаћена од некога да убије архимандрита Петра. Сами долазимо до закључка да су дуги прсти УДБ-е (Управе Државне Безбедности – Југословенске Комунистичке тајне полиције), дошли и до оца Петра. УДБ-а је и раније била одговорна за нападе на виђеније Србе, чланове четничких и националних организација, велике противнике Тита и комунистичког режима у Југославији. УДБ-а је одговорна за десетине наручених убистава Срба у Америци, Аустралији и широм Западне Европе.

По свој логици, то је требало да буде крај. Цела околина је спавала. (Касније су пронашли сат оца Петра у жбуњу, на којем је било стакло разбијено, а казальке су стале у 21:40.) Следећег јутра би био пронађен мртав. Али чудни су путеви Господњи. Преко пута улице

у парку, млади црни дечак је шетао свог пса. Видео је напад. Како је објаснио, то се догодило тако брзо и он је остао запрепашћен и уплашен. Отрчао је кући, рекао је родитељима. Они су одмах обавестили полицијску станицу у блоку источно од Цркве. Архимандрит Петар је пребачен у болницу и лежао је на одељењу интензивне неге у критичном стању. Лежао је у дубокој коми, лице и десна рука били су му били у преломима, посекотинама и модрицама. Оба ока су му била затворена. Глава му је била смрскана са свих страна као љуска од јајета.

Најпре нико није очекивао да архимандрит Петар преживи. Затим се мислило да ће, ако прежи, десна страна остати парализована и да ће изгубити моћ говора. Све што су лекари могли да ураде тих првих дана је да очисте рану и сачекају да се оток повуче. Мишљење тада врхунског неурохирурга у Герију, др Марвина Бернарда, је било да се вероватно никада неће моћи вратити својим свештеничким дужностима. Међутим, доктор Роберт Милош, породични лекар архимандрита Петра је рекао: „Биће он добро. Он је борац“. Једно је био одговор науке, а други је био одговор вере.

Фрактуре лобање и преломи ребара су само неке од повреда које је отац Петар претрпео. Архимандрит Петар је провео у коми девет дана. Његова десна рука је била измрцварена посекотинама и преломима од напада. Оба ока потпуно затворена. Лекари су, после свега што су могли да ураде, нажалост схватили да морају да одустану и дигну руке. Међутим, Господ Велики, Дародавац свих добара је имао друге планове за оца Петра.

Током тих првих дана, док је лежао у коми, повремено прелазећи у полу свесно стање, једина реч коју је изговарао изнова и изнова, док се борио за живот, била је: "Зашто? Зашто?, зашто?, зашто?" То је вероватно била последња реч коју је изговорио када је нападнут." Четири дана касније, др Бернард је оперисао оца Петра, извукао је 36 фрагмената костију из његовог мозга. Само је танка мембрана прекривала мозак на отвору где су лекари оперисали. На крају операције уметнута је титанијумска плоча да покрије отвор на лобањи. Током тих дугих сати, колико је операција трајала, десетак парохијана оца Петра, су у чекаоници болнице, на коленима, немо провели у молитви за здравље свог духовника.

Блажо Драгић, стар 101 годину, некадашњи домар и песник, штампао је књигу песама, од којих је једна посвећена архимандриту Петру. Ево како је песник на ово гледао:

*„Србима се Бог окренуо,
на им молбу испунио.
Свештеника оца Петра,
здрава њима повратио.“*

Врло једноставно, а ипак све речено.

Опоравак архимандрита Петра су многи доживели као чудо Божје. На чуђење и усхићење лекара, отац Петар је преживео и опоравио се. После само четири недеље је почео да говори и да пише, до тада потпуно онеспособљеном десном руком. Он, који није могао да говори и био парализован са десне стране, врло брзо је почео да се опоравља и да му се враћају функције једна по једна. Када су га, у тим данима опоравка, посетили парохијани, предвођени г. Казићем, почели су да певају тропар Васкрсења и тропар Светом Сави, отац Петар је почео тихо да их прати у певању. У првим данима после напада, митрополит Иринеј је долетео из Калифорније, а дошли су и локални свештеници који су обавили Свету Тајну Јелеосвећења. Физикална терапија је трајала пет недеља. Архимандрит Петар се коначно вратио кући 21. децембра 1968. године. Митрополит је поставио свештеника као замену оцу Петру док траје опоравак.

Црквени банкет поводом 54. годишњице парохије св. Саве, који је раније био заказан је отказан. Уместо тога, била је служена Света Литургија и молебан за опоравак оца Петра, после Литургије. Окупило се тада преко хиљаду људи. Трећина њих су били Афро-Американци из околних насеља, који су неизмерно поштовали оца Петра. Дошао је и градоначелник Гере. Многи који су дошли, поред бриге, молитава и жеље за опоравак оца Петра, желели су да истакну своју забринутост због све већег броја насилних злочина почињених на улицама у Гери: “Знате, ово се дешава сваки дан, те пљачке и убиства обичних људи. Али пошто нису познати, нико не обраћа пажњу.” Када се то десило једном много поштованом и вољеном свештенику у његовој Цркви, медији су то пропратили и

вест о нападу се муњевито проширила, појављујући се на насловним странама новина у целим Сједињеним Америчким Државама.

Током боравка у болници на опоравку, отац Петар је размишљао: „Не верујем да је Бог глуп“, рекао је. „Можда је одлучио да је дошло моје време, али након што је чуо толико молитава, предомислио се...“ Касније код куће, наставио је: „Морам да кажем, да на овом свету не постоје речи које могу да искажу моја осећања. Чврсто верујем, о мом животу, да је прво: била Божја воља да живим. Друго, то су биле молитве које су узносили људи од једне до друге обале Америке. Људи различитог порекла, различитих вера, белци и црнци – и све те молитве за мене, ја то не могу објаснити речима.“

Срби широм света су слали писма и телеграме са жељама за брзо оздрављење оца Петра. Стигло је преко пет стотина писама. Многи Срби су похитали да посете оца Петра у болници. У посету оцу Петру су долазили су многи посетиоци, међу њима и неке веома важне и угледне особе. Његово Краљевско Височанство Краљ Петар Други је специјално допутовао из Лос Анђелеса да посети архимандрита Петра у болници. Када је Краљ стигао у болницу и сазнао за стање оца Петра и његов чудесни опоравак, питао је оца Петра како се осећа, на чега је отац Петар одговорио: „Страдање је део људскости. Изван је нашег поимања да знамо вољу Божију у оваквим моментима. Шта је Христос скривио да онолико пати?! Али је свеједно у свом страдању опростио мучителјима и нас испунио.“

THE POST-TRIBUNE
NORTHWEST INDIANA'S LEADING NEWSPAPER
VOL. 42 No. 41 PRICE TEN CENTS \$65.75 SAT. NOVEMBER 11, 1966

Thieu Eases Paris Stand Gary Priest Is Beaten Severely

Yard at St. Sava Is Scene of Attack

The Rev. Peter Bankerovich, parish priest of St. Sava Serbian Orthodox Church, was severely beaten during an apparent robbery attempt Thursday night. He is in critical condition at Henry Hospital.

The 42-year-old priest suffered skull fractures in three different spots. He is under intensive care at the hospital.

As they finished their investigation, police knew only that Bankerovich was attacked in the church yard at 1300 Commercial St. — a block east of the police station — while taking a walk, just before retiring for the night.

There were, according to a witness, two young Negro slacks who assaulted the priest with clubs of hard pine.

They fled in a light blue car that was parked nearby on Commercial Street.

EDITORIAL GARY TRIBUNE 5 NOVEMBER 1971

Just reward for faith

The incumbent bishop.

It is not only a tribute to the former Gary St. Sava's pastor, but a recognition that the church — any church — needs the inspiration of a man who has been able to carry on in adversity.

Most men who had undergone such undeserved punishment might permanently resent the area in which it occurred. Not so with Father Bankerovich, whose words at the time of his suffering have been under-standable to many.

He is to be congratulated St. Sava's parish for the honor to which he will carry his new Australian to act as a helper for ecclesiastical responsibilities.

The Christmas miracle of Father Peter

By Connie Meyers

His power of speech was regained after a blow and a blood clot were removed from his brain by Gary neurosurgeon Dr. James Smith. After he could speak with a stutter, he began to walk and write his name with the once familiar right hand.

Father Bankerovich, a slender man with long brown eyes and a short black beard, attributes his recovery to the prayers of his children—the 70 families of St. Sava church.

THE SERBIAN Orthodox, descendants of Germans and displaced ones who in the northern part of Yugoslavia, are a quiet people who rarely make a scene at a party of their kind.

Most of the people of St. Sava's are first-generation Americans. When they heard of the calamity that befell their priest, they immediately manifested to help him in their power.

For three days during the brain operation, the parish home of the St. Sava Serbian Orthodox church, 1300 Commercial St., was on the way to recovery.

A banquet scheduled the night after the robbery was cancelled. Instead, a mass prayer was held the following day, with about a third of the 1,000 people attending. Many visitors from the surrounding neighborhood.

St. Sava's is situated in a changing neighborhood, and for 10 years its parishioners have been assisted by a multimillion-dollar church to be started near the East 4th street, east of the city of Gary.

After his prayers have been accepted, a special delegation of parishioners is being sent to the hospital to convey where Bankerovich was attacked.

PETER H. THE called king of Vigan, made a special trip from Los Angeles to attend to the service of the church, a special delegation of parishioners is being sent to the hospital to convey where Bankerovich was attacked.

ST. SAVA'S, the area's largest Serbian Orthodox church, was founded 60 years ago to serve emigrants from the Balkans. Some of its parishioners are former members of the Russian Empire.

Under World War II, Father Bankerovich was arrested by the Germans and sent to the Buchenwald concentration camp. He was released in 1945 and came to the United States for 10 years. He has not returned to his home in the Balkans since he came to the United States in 1955.

FATHER BANKEROVICH

На празник рођења Господа нашег Исуса Христа - Божић, архимандрит Петар се захвалио Богу што га је подигао са болесничке постеље. Захвалио се свим својим парохијанима, народу Гере и Србима из целог света, на њиховим молитвама и прилозима за болничке трошкове. Архимандрит Петар је том приликом за своје суграђане рекао: „Био сам странац у овој земљи, а они су били веома добри према мени. Мој народ је имао огромну количину љубави и стрпљења. Многе сузе су пролили за мене и многе уздахе у молитвама су узнели за мене. Ја све њих доживљавам као своју породицу." Архимандрит Петар је посебну захвалност особама које су му највише помогле. Посебно се захвалио г. Казићу, који је касније постао јеромонах Тома, а затим и игуман манастира Новог Каленића, када је са оцем Петром, тада већ епископом, отишао за Аустралију.

О томе шта осећа према нападачима, архимандрит Петар је рекао: „Иако нам нека наша људска осећања говоре другачије, ја никоме не судим. Ја не мрзим никога. Као свештеник, верујем да је једини праведни судија Господ“. Полиција је ухапсила шесторо људи, када се један од њих хвалио да је учествовао у премлаћивању оца Петра, што је чуо један полицајац, који је био присутан у цивилу. Када је почело суђење његовим нападачима, отац Петар је позван да сведочи. Никога није могао да идентификује, али су нападачи осуђени према другим доказима које је полиција сакупила током истраге. Током суђења, полиција је питала једну од жена, главног нападача, зашто је наставила да удара оца Петра, када је већ пао?“ она је бесно одговорила: “Зато што није хтео да остане да лежи, стално је покушавао да устане.“

Опоравак је био успешан, али су остале последице. Отац Петар се брзо умарао и тада би почињао да муца. Најтежа последица тешких повреда је била леукемија, страшна болест од које се и упокојио.

Ни напад, ни последице, нису спречиле архимандрита Петра да настави свој рад на њиви Господњој. У својој парохији св. Саве у Гери, архимандрит Петар је наставио духовно старање о седам стотина српских породица. Основао српску школу и окупио Српкиње које су основале Коло Српских Сестара. Коло Српских Сестара је постало надалеко познато по свом добротворном раду и помоћи.

После седам година проведених у Гери, архимандрит Петар бива премештен, по потреби службе, у парохију св. Георгија у Окланду, Калифорнија. У Окланду се задржава годину дана. За то време, отац Петар наставља свој духовни рад и у новој парохији. Организује црквено издаваштво и публикује Црквени Календар и другу духовну литературу. Окупља младе и организује духовна предавања, која су била веома посећена.

МИСИЈА У ЈАПАНУ

После годину дана проведених на парохији, по благослову митрополита Иринеја, одлази као мисионар у Јапан. Био је свештеник мисионар у Јапанској Православној Цркви и служио као парох у храму Васкрсења Христовог у Токију. У Јапану је провео скоро годину дана, ширећи Православље и учећи Јапански језик, који је касније течно говорио. Отац Петар се упознао са специфичностима Православља у Јапану. Као што су специфичности Православља код Срба Крсна слава и Светосавље, тако је и вера православна имала своје посебности код Јапанаца.

По повратку са мисије у Јапану, бива постављен за пароха у цркви у Либану, Пенсилванија. На новој парохији, архимандрит Петар је наставио истим жаром на унапређивању парохијског живота, поново се усређујући прво на децу и омладину, као будућност Цркве

и рода. Поред редовне Српске школе, веронауке и хора, отац Петар је посебну пажњу посвећивао организовању и удруживњу жена у Коло Српских Сестара. Сестре су се бавиле хуманитарним радом. Организовање банкета и трпеза љубави после црквених служби је такође био део њиховог рада.

Отац Петар је провео на парохији у Либану седам година и на том месту га је на празник св. апостола и јеванђелисте Луке и св. Петра Цетињског, 31. октобра 1977. године затекао избор за Виканог Епископа Епархије Аустралијско-новозеландске Слободне Српске Православне Цркве.

Високопреподобни архимандрит Петар је познат америчком српству по својим апостолским врлинама: смирености, вером и побожношћу. Веома је био одан светој Слободној Српској

Православној Цркви и Светосављу. Давао је целог себе на свакој повереној му дужности у изобиљу Благодати Божје. На свим пољима црквене делатности се показао изванредно успешан и високо достојан. Велику пажњу је посвећивао образовању младих генерација Срба у дијаспори и црквеној штампи, увиђајући њихову моћ и утицај на народ и посебно омладину. Као васпитач, оставио је путоказ, како свештеник на парохији може да успе. Једном речју, апостолска душа у архимандриту Петру је довела до тога да је доживео највећу почаст, која се може у Православној Цркви добити, избор за епископа.

У Саборном храму Васкрсења Христовог у центру града Чикага, у суботу 5. новембра 1977. године у девет часова ујутро, једанаест свештеника Слободне Српске Православне Цркве са ђаконима и трима слободним архијерејима: Високопреосвећеним Митрополитом г.г. Григоријем, Преосвећеним Епископом г.г. Иринејем и Преосвећеним Епископом г.г. Димитријем и преко хиљаду присутних верника, испунили су, до последње стопе Саборни храм Васкрсења Христовог. Отачаствене Архијереје је дочекао хор Карађорђе из Гере, у саставу преко сто чланова и чланица. После облачења архијереја, започело је Епископско исповедање вере. Архимандрит Петар је одговарао на питања Епископа о томе како исповеда своју веру у Господа. По завршетку овог древног чина, започела је Света Архијерејска Литургија, на којој је, благодаћу Духа Светога, у чин епископа хиротонисан Високопреподобни Архимандрит Петар.

На крају Свете Литургије, Његово Преосвештенство Епископ г.г. Димитрије је новохиротонисаном Епископу Петру предао архијерејско жезло и поздравио да изабраним речима. Зажелевши новом епископу, да у његовом будућем раду, увек има на уму најпре интересе своје пастве, Цркве и Српства у слободном свету. Владика Дионисије је, између осталог рекао:

„Предајем Вам овај жезал, који означава власт у Цркви и који се обично и назива жезал управљања. Ја Вам уз жезал предајем и велику бригу и старање са пуном одговорношћу пред Богом и српским народом, да од зла браните своје стадо и Српство сачувате. Сви се молимо Господу, да Вас Господ Добри у томе помогне и св. Сава и сви Српски светитељи и мученици и сва небеска Србија, својим светим молитвама.“

Епископ Петар, примајући жезло од Преосвећеног владике Димитрија, одржао је дивну беседу, у којој је између осталог рекао:

„Страшна је власт и огромна одговорност светог архијерејског омофора. Епископ мора да исправно управља Црквом Христовом Православном, па ако је потребно и живот свој да положи за душе своје Српске Христољубиве и крстоносне пастве. Јер у Црква без мучеништва, у данашњем времену, бледи и губи сјај апостолства.“

Крај беседе Епископа Петра је пропраћен спонтаним певање хора Карађорђе, свог свештенства и верног народа у Саборном храму: Ис пола ети Деспота!

Две недеље касније, 19. новембра 1977. године, Његово Преосвештенство Епископ Аустралијско-новозеландски г.г. Димитрије се вратио у Аустралију у пратњи новохиротонисаног Викарног Епископа Петра. Иако је лет каснио преко 5 сати, то није поколебало стотине верника, који су чекали на аеродрому, јер је била већа њихова љубав и оданост према владици, па су стрпљиво дочекали своје црквене великодостојнике. Образован је шпалир на излазу из аеродрома, на челу са свештенством, хором, члановима Епархијског Савета, управницима Српске Народне Одбране, Удружења бораца, Српских четника, управницима и делегатима свих Слободних Српских Православних Црквено-школских

Општина, чланицама Кола Српских Сестара, браћом и сестрама из ближих и даљих места, као и омладина и деца из недељних школа.

Сутрадан, у недељу 20. новембра, служена је Света Архијерејска Литургија у Саборном храму св. великомученика Георгија у Кабрамати. Храм је био пун верника. Свету Литургију су служили обојица епископа, уз саслужење десетак свештеника и ђакона. На Светој Литургији је певао хор Саборног храма. После Свете Литургије, одржан је свечани банкет у част владике Петра, у дому Српске Народне Одбране. Говорници су у кратким говорима пожелели здравље старом владици Димитрију, а владици Петру много успеха у раду. Владика Димитрије се захвалио говорницима за лепе жеље које су изразили и позвао вернике да приме к срцу владику Петра, као што су и њега примили. Владика Петар је захвалио на избору и поверењу и обећао да ће својим скромним могућностима чувати нашу веру Православну, наше Српско име и Светосавље и да ће ићи путем св. Саве ка Христу, за добро наше свете Слободне Српске Православне Цркве у Аустралији и Новом Зеланду.

Епископ Петар је наставио већ утврђеним путем свог претходника, блаженопочившег Епископа Димитрија, проширујући га и додају нове успехе један за другим. Епископ Петар је био главна покретачка снага да се 1981. године купи имање за манастир св. Саве у Холу код Канбере. Епископ Петар је творац идеје да се отпочне окупљање српске деце око српске цркве, кроз деčја летовалишта. Друга идеја Епископа Петра је била да се при манастиру оснује Богословија, где би се образовале следеће генерације свештенства.

Залагањем Епископа Петра је подигнут Спомен Крст новомученицима из Другог Светског Рата, први у свету такав

споменик. Као круна живота и рада Владике Петра на њиви Господњој, је било подизање манастирске цркве у манастиру Новом Каленићу. Избор имања где ће манастир бити, као и места на којем ће се подићи манастирска црква је идеја владике Петра. Почетак 1978. године је протекао у обиласцима, обојице епископа, српских цркава у Аустралији.

Владика Петар је рукоположио Милана Цветковића за ђакона, а затим и за свештеника. У свезу клира су примљени Данило Милинковић и ђакон Драган Јоцковић.

Епископ Димитрије није после тога дуго остао у Аустралији. 22. априла 1978. године је отпутовао у Америку на лечење, из које се никада није вратио. Упокоји се 25. маја 1979. године.

Остало је на Епископу Петру да на себе у потпуности преузме бригу вођења епархије Аустралијско-новозеландске.

21. маја 1978. године, Епископ Петар освећује иконостас цркве св. Николе у Ђилонгу.

31. августа 1978. године, Епископ Петар прима у свезу клира свештеника Владимира Дејановића.

10. октобра 1978. године, Епископ Петар прима у свезу клира јеромонаха Георгија Џонлића.

12. новембра 1978. године, Епископ Петар освећује цркву св. Николе у Бризбену. (Сада Саборни храм Светониколајевског манастира)

9. децембра 1978. године, на предлог Епископа Петра, Епархијски Савет је решио да упути апел за подизање манастира у Аустралији. У распису владика Петар пише:

„Идеја за подизање Слободног Српског Манастира у овој земљи, није застарела ни у овом двадесетом веку духовног беспућа. Напротив, ова идеја је наша национална и духовна потреба и у ствари је историјско наређање срца и душа наших. Нашавши се у овој слободној и демократској земљи Аустралији, не својом кривицом, а коју смо прихватили као своју, јер у њој живимо, цркве и домове своје подижемо и децу своју одгајамо. У овом времену историјског развоја наше епархије, настала је насушна потреба за Српским манастиром.“

Владика је припремио први епархијски црквени календар, који је изашао за 1979. годину.

У марту 1979. године, владика Петар је отпутовао у Америку да учествује у хиротонији новоизабраног епископа Западноевропског Василија (Вејновића), владикиног дугогодишњег пријатеља, још из искушеничких дана у манастиру Горњаку и манастиру Високи Дечани. То приликом је обишао и оболеле епископе Дионисија и Димитрија. По повратку у Аустралију, владика Петар шаље апел свим Слободним Српским Црквено-школским Општинама и свим Српским Националним Организаацијама за подизање Слободног Српског Манастира, који би био седиште Епархије, као и духовни и национални центар Срба у Аустралији.

Мај месец 1979. године је био зужан за Слободно Српство. 15. маја се упокојио Његово Преосвештенство Епископ Америчко-канадски г.г. Дионисије (Миливојевић), а 25. маја се упокојио Његово Преосвештенство Епископ Аустралијско-новозеландски г.г. Димитрије (Балаћ). Оба су сахрањена у манастиру св. Саве у Либертвилу.

Током 1979. године, Епископ Петар је, са члановима Епархијског Савета, обилазио и тражио погодно земљиште где би се подигао манастир. Исте године је основана још једна Слободна Српска Православна Црквено-школска Општина. То је Црквена Општина св. великомученика Стефана Дечанског Краља Српског у Карум Даунсу у Викторији.

Први пут Србима у Аустралији долази Његово Краљевско Височанство Принц Андреј Карађорђевић 25. децембра 1979. године. Заједно са Принцом андрејем, у Аустралију долази и Епископ Иринеј. Високи гости су обишли све Српске колоније у Аустралији, да охрабре Србе да не поклеку на тешком путу. Верни

народ је масовно дочекивао високе госте, јер су сви желели да виде и чију потомка славног Карађорђа.

28. децембра 1979. године је започело заседање Шестог Црквено-народног Сабора. Поред дирљивог обраћања Његовог Краљевског Височанства Принца Андреја, најважнија одлука Сабора је био епископа Петра за Епархијског Архијереја Епархије Аустралијско-новозеландске.

У јулу 1980. године, купљено је земљиште за подизање манастира. Земљиште се налази у Холу код Канбере. Величина је 42 хектара. За земљишту постоје четири зграде и три језера. Епископ Петар је послао проглас: “Браћо и сестре, имамо идеју да се створи један Српски центар, духовни и национални и у исто време да буде седиште Епископа Епархије Аустралијско-новозеландске и у њему да буде и Српска Богословија и да се поред подигне Српско гробље, да би Срби у Аустралији, могли да буду сахрањени на комаду Српске земље. Да подигнемо манастир у част св. Саве. Сада да се запитамо браћо и сестре, да ли би се оваква идеја могла спровести у дело? То је велики посао и потребно је много жртве и љубави, као и времена и средстава да се овај посао доведе до краја. Али, велики сте ви у духу, синови и кћери великог рода Српског! Јер Србин може све када хоће. Наши су преци за душу и здравље подизали, у славу Христа Господа, Пресвете Богородице и Божјих Угодника и украшавали их фрескама највеће уметности тога времена. Можемо ли и ми данас да то урадимо? Хоће ли се наша деца дивити делима својих дедова о очева, као што се ми данас дивимо делима наших предака?

Нека нам ова манастирска земља и после ослобођења отаџбине од комунизма, буде драги комад Српске земље у Аустралији, будући манастир и цркве наше Слободне Српске Православне Цркве. Нека нам вечно буду топле, као мајчино миловање, миле као сестрин загрљај, поносно као опредељење кнеза Лазара и снажне као тринаест векова Српске историје.

За свечани чин освећења манастирског земљишта, стигао је и Епископ Иринеј из Америке, Принц Андреј и неколико свештеника и ђакона. Његово Краљевско Височанство Принц Андреј је био кум манастира. Свету Архијерејску Литургију су служили: Његово Преосвештенство Епископ г.г. Иринеј и Његово Преосвештенство Епископ г.г. Петар, уз саслужење десет српских свештеника и три ђакона, на Светој Литургији је одговарао хор Саборног храма из Кабрамате. После Свете Литургије, литија је кренула до манастирске капије, коју су епископи осветили, а затим се упутили према делу имања које је предвиђено за гробље. На крају је освећена и епископска резиденција.

Епископ Петар је, озареног лица, благодарећи Богу, посматрао испуњење његове највеће жеље: подизање Српског манастира у Аустралији. Свим слободним Србима у Аустралији је овај догађај дао нову наду и полет, да наставе са својим животима, уз своју Цркву.

Кроз године које су долазиле, изливен је темељ за манастирску цркву, која ће једно време бити највећи Православни храм, не само у Аустралији, већ на целој јужној хемисфери. Владика Петар се преселио у епископску резиденцију у манастиру, а са њиме је био и јеромонах Тома (Казић). Епископ Петар је много труда уложио у црквено издаваштво. У Аустралији су Срби имали свој часопис који је издавала Слободна Српска Православна Црквено-школска Општина Свете Тројице из Перта, а уредник је био г. Коста Мијатовић. Почело се са издавањем Црквеног Календара, Епархијског Весника, као и свих уџбеника за Српске школе. Главни уредник свих издања је био отац Тома. 1982. године су набављене штампарске машине и сва издања су штампана у манастиру. Владика Петар је осветио 6 нових цркава. Епископ Петар је 1983. године путовао за Америку да учествује у освећењу манастира Нове Грачанице, седишта Епархије Америчко-канадске и Митрополита Слободне Српске Православне Цркве.

1984. године је на заседању Светог Архијерејског Синода Слободне Српске Православне Цркве је објављена прокламација:

„У очинској бризи да очувамо душе верних синова и кћери свете нам Слободне Српске Православне Цркве, оних који ни телесно, ни духовно не желеше да постану робови безбожничког комунизма

који је подјармио садашње руководство Српске Патријаршије и у ропске ланце оковао Српске земље нашег отаџбине.

Ми слободни архијереји са српским светосавским свештенством и народом прокламујемо да је Слободна Српска Православна Црква састављена од Епархије Америчко-канадске, Епархије Аустралијско-новозеландске и Епархије Западноевропске, да буде уточиште свим Србима и Српкињама у расејању, који желе да негују и сачувају за следећа покољења српског рода истински чисту и неповређену православну светосавску веру. Да су ово једине наше жеље и тежње, позивамо свемогућег и свезнајућег Господа Бога за сведока у Тројици слављенога Оца и Сина и Духа Светога. Амин!“

Крајем децембра 1985. године, одржан је у манастиру Новом Каленићу Осми Црквено-народни Сабор Слободне Српске Православне Цркве Епархије Аустралијско-новозеландске, коме су присуствовали епископи Иринеј и Василије. Епископ Петар је тада, због своје болести и општег здравственог стања, затражио од Сабора да га разреши дужности Епархијског Архијереја или да му додели викарног епископа. Сабор није уважио ову молбу епископа Петра, тако да је наставио да управља епархијом колико му је здравље допуштало.

У јуну 1986. године, владика Петар је осветио новоподигнуту конструкцију за манастирску цркву у Новом Каленићу.

У октобру 1986. године, епископ Петар је осветио камен темељац за цркву св. великомученика Стефана Дечанског Краља Српског.

У мају 1987. године, у Аустралију је допутовао Епископ Иринеј, да помогне оболелом владици Петру у обиласку Црквених Општина и сакупљању средстава за наставак радова на манастирској цркви.

Владика Петар је узвео у достојанство синђела преподобног јеромонаха Тому (Казића), а затим га, по одлуци Епархијског Савета поставио за Архијерејског заменика. На дан Сабора Срба Светитеља

12. септембра 1987. године, у манастиру Новом Каленићу је освећен Спомен-крст 1200 000 страдалих Срба у Другом Светском Рату у земљи Србиновој и изван ње. Подизање овог Спомен Крста је био још један од животних подухвата Епископа Петра.

У мају месецу 1988. године, владика Петар је отпутовао за Америку да учествује у освећењу новоподигнутог манастира св. Марка.

Неколико дана после освећења, владикино здравствено стање се погоршало и он је пренет у болницу, где је остао седам недеља. Када су лекари дозволили да путује, вратио се у Аустралију са оцем Томом 20. јула.

Последња фотографија Владике Петра

Од тада, па до последњег дана, више је бремена провео у болници. Него у манастиру. После 11 година архипастирске службе у Аустралији, Епископ Петар се упокојио 4. октобра 1988. године, пошто је истог дана ујутро примио Свету Тајну Причешћа.

Сахрана владике Петра је била величанствена. Заупокојену Литургију су служили Његово Високопреосвештенство Митрополит г.г. Иринеј, Његово Високопреосвештенство Митрополит г.г. Володимир и Његово Преосвештенство Епископ г.г. Василије, уз саслужење свог свештенства Епархије Аустралијско-новозеландске и гостију из Америке. Сахрани је присуствовало преко две хиљаде људи и то не само Срба, већ и свих других народа, који су дубоко поштовали и волели владикау Петра. Колона возила, која је пратила возило са телом владике Петра од погребника у Канбери до манастира Новог Каленића је била дуга више од километра.

Владикино тело је привремено сахрањено на манастирском гробљу, до момента када је манастирска црква завршена. По завршетку манастирске цркве, тело владике Петра је пренето у цркву и по његовој жељи сахрањено на десној страни брода цркве. Како је

говорио за живота, када је показао где жели да буде сахрањен:
„Сахраните ме са десне стране, да гледам на врата цркве и да вас
дочекујем када долазите на Литургију.“

Владика Петар није дочекао да види завршетак свог животног дела, манастирске цркве у Новом Каленићу. Верници, знајући љубав владике Петра и његово пожртвовање, у кратком року су сакупљена средства и црква је потпуно завршена, тако да је тело владике Петра

било пренето у манастирску цркву св. Саве на дан храмовне славе 27. јануара 1990. године.

Поред његове Епархије, коју је оставио обудовљену, он за собом оставља своју стару мајку Босиљку и полу сестру Милену, који живе у Задру.

Још за живота су верници сматрали владику Петра човеком светог живота. Свако ко га је срео и упознао, остајао је очаран владикиним смирењем, приземношћу, љубављу према свима, а посебно његовом чувању вере Православне.

Игуман Тома (Казић) је понављао много пута: “Многи од нас не би били овде где смо, да нисмо познавали оца Петра. Ни ја не бих био ту где сам данас, да није било њега. Он ме је инспирисао, стајао уз мене и веровао у оно што могу да урадим са својим талентима.“

Ако је постојала тема, коју можемо посебно да издвојимо, а о којој је архимандрит Петар, током целог свог живота говорио и о којој је свакодневно беседио, била је то тема љубави и жртве. Отац Петар би често говорио: "Љубав без жртве није права љубав. Ако нешто волиш и не жртвујеш се за то, твоја љубав је празна. Са друге стране, жртва без љубави је бесмислена. Таква жртва је глупа. Љубав и жртва увек морају да иду заједно“. Владика је био мисионар-свештеник цео свој живот. Да ли то било у манастиру у Србији, на парохији или негде у далеком иностранству: Француској, Америци, Аљасци, Канади, Јапану и на крају у Аустралији. Свуда где је био, он је то гесло – ЉУБАВ И ЖРТВА – спроводио у дело.

Отац Тома (Казић) је човек који је провео велики део свог живота са владиком Петром. Од првог слушања проповеди оца Петра у цркви

св. Саве у Гери, преко монашења и рукоположења, преласка у Аустралију са владиком Петром, живота у Аустралији, учествовања у изградњи манастира Новог Каленића, места првог игумана манастира Новог Каленића, до провођења последњих дана овоземног живота владике Петра уз његову болесничку постељу. Наводимо овде још неколико ствари које је отац Тома записао:

Неки људи су били дубоко погођени причом о нападу на оца Петра. Знам за једну особу, жену, на коју је цео овај инцидент имао снажан утицај. Била је светосавска и одгајана у Цркви, али без дубоког схватања вере. Испричала ми је да је, када се напад догодио, почела да се моли за оца Петра, као што никада раније није чинила. То се није било само недељом или само једном дневно, молитва је била непрекидна. Тај догађај који је у њој изазвао потребу за молитвом, био је прилика да поново ступи у контакт са Богом кроз молитву. Та молитва ју је преобразила. Рекла је: „Никада нисам могла да заборавим како је то искуство молитве Богу за некога утицало на мене и како је променило мој живот.“

Када је полиција питала жену, главног нападача, зашто је наставила да удара оца Петра у црквеном дворишту, рекла је, "Зато што није хтео да остане доле. Стално је устајао." Е, драги пријатељи, то је наш отац Петар. Он не би остао доле. Био је обичан човек као и сви ми. Имао је слабости и грехе и несавршености, али је био тако укорењен у својој вери, дубоко у својој души. Веровао је да је једно сигурно, а то је да ће спасење доћи онима који никада не одустају, „који издрже до краја“. Не заборавимо да нам је у једном муњевитом и неочекиваном тренутку у Гери, отац Петар показао, да у свету Светлост побеђује таму, саосећање разбија равнодушност, а љубав уништава мржњу.

Сви знамо да ово није био крај веома продуктивног живота у Цркви. Девет година након што се то догодило, изабран је за епископа Аустралије/Новог Зеланда у тамошњој Слободној цркви и наставио своју мисију у винограду Господњем. Заспао је једанаест година касније, 4. октобра 1988. године, и сахрањен је у Светосавском манастиру-Каленич у Холу (Канбера), Аустралија.

Господ му даде милост да дође к Њему на Оданије Воздвижења Часног Крста, када Православни прослављају једину истиниту и

вечну победу – победу Распећа Христовог. Страдање владике Петра кроз цео његов живот је заиста његово распеће за Христа. „Кресту Твојему поклањајемсја Владико и свјатоје воскресеније Твоје славим.“

На Петнаестом Црквено-народном Сабору Слободне Српске Православне Цркве у манастиру Новом Каленићу 24. децембра 2017. године, на говор преподобног синђела Др Симеона да се владика Петар налази на гласу светости, сви присутни делегати и народ на Црквено-народном Сабору је акламацијом и дугим аплаузом подржао ту идеју. Тада је Његово Преосвештенство Епископ Аустралијско-новозеландски г.г. Амвросије ставио у дужност Његовом Високопреподобљу Архимандриту Христифору (садашњем Епископу Аустралијско-новозеландском) и преподобом синђелу Др Симену (садашњем игуману Светониколајевског манастира у Јужном Бризбену) да сакупе податке о животу Његовог Преосвештенства блажене успомене Епископа Аустралијско-новозеландског г.г. Петра, као и изјаве савременика и да се процес канонизације започне. Није било тешко сакупити изјаве, јер кога су год упитали, за владика Петра су имали само речи хвале и неугасле љубави чак и толико година после његове смрти. Његово мучеништво и исповедништво вере и страдање од безбожника, само су додатак његовом светом животу.

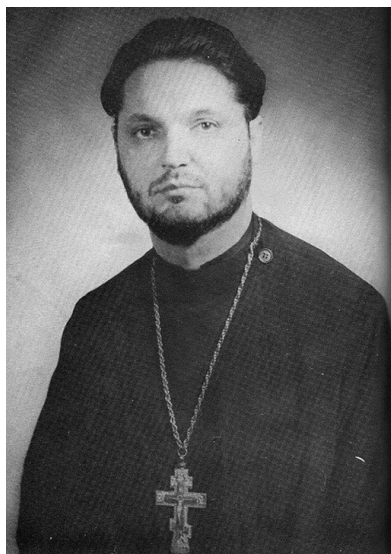
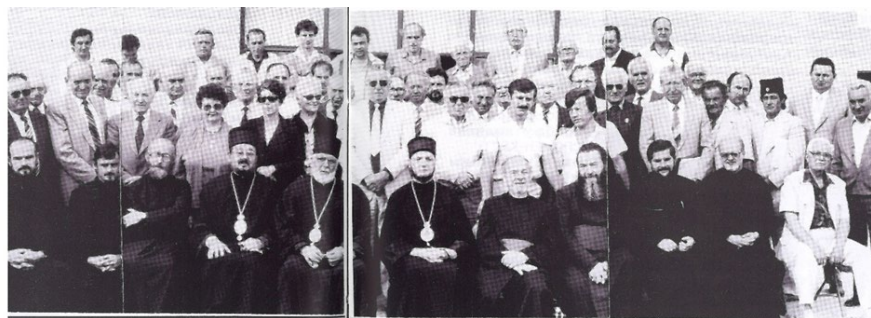

ФОТО-АЛБУМ ИЗ ЖИВОТА ВЛАДИКЕ ПЕТРА

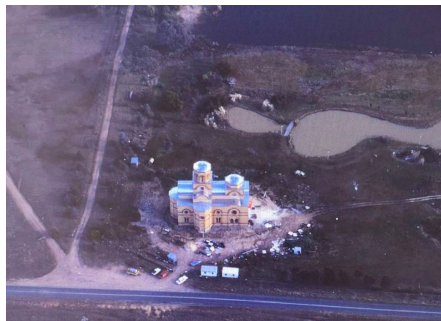

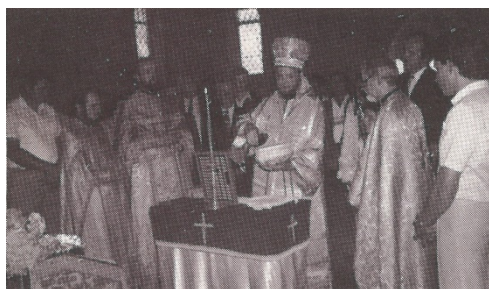
Владика Петар са чудотворном мироточивом иконом Пресвете Богородице из капеле манастира Новог Каленића

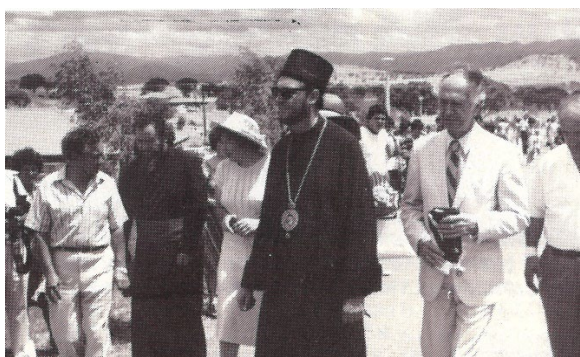

ТРОПАР

глас 8.

Радуј се вечно Нови Каленићу, Светосавски манастире, јер у теби
засија светило вере Православне, велики пастир и отац наш Петар. О,
свети владико Аустралијско-новозеландски, исповедниче живе вере
Христове. Деца твоја окупљена око твојих светих моштију, у песмама
кличу ти: заступај нас твојим светим молитвама, пред престолом
васкрслог Христа.

КОНДАК глас 8.

Аустралија и Океанија, освештане светим молитвама и стопама
Твојим. Са њима Америка, Аљаска, Јапан, Француска и Србија, вечно
славе свети спомен Твој, Архипастиру и свети владико. Многим
трпљењем исповедио си веру своју, а ми чеда Твоја, научена светим
речима твојим, прослављамо Христа Бога нашега, који тебе славно
прослави.